

OKRUŽNICA

ZAJEDNICE KRVI KRISTOVE

Živi kalež

BR. 9-10 (271-272) • RUJAN/LISTOPAD 2023.

Novu formacijsku godinu za Zajednicu Krvi Kristove započeli smo IX. po redu okupljanjem u Međugorju, pod Majčinih pogledom i plaštem – IX. SLET ZKK. I kako se čita iz mnogih svjedočanstava onih koji su se na tom događaju sastali, u trenutcima kada je počela padati silna kiša i vani bjesnjeti vjetar i oluja, članovi ZKK našli su se zaštićeni i sigurni u dvorani u Majčinu Selu gdje se održao centralni događaj susreta – sv. Misa i obnova obećanja vjernosti i pripadnosti Zajednici. Možemo simbolički vidjeti kako nas naša duhovnost, karizma zapravo štiti, oslonac nam je i zaogrće nas poput plašta. Čitanje i razmatranje Božje Riječi i uranjanje u misterij Predragocjene Krvi, one glavne odrednice i zadaće članova ZKK pokazuju se kao zaštitni ogrtač u svim životnim situacijama. Milosti i blagoslovi koji nam izviru i koje dobivamo živeći našu duhovnost pokazuju se kao sigurno utočište i zaštita i protiv svih oluja i nevolja ovog turbulentnog vremena u kojem živimo. A vrijeme činimo mi ljudi. Kakvi smo mi takvo je i vrijeme, kako je jednom rekao naš sveti blaženik Alojzije Stepinac. Stoga je osobito važno kako mi kao članovi ZKK živimo to vrijeme koje nam Bog daje na dar, kako živimo našu svakodnevicu; važno je da one milosti koje nam Gospodin dariva po razmatranju Njegove Riječi i poniranju u otajstvo Predragocjene Krvi da ih ugrađujemo u naš svakodnevni život i živimo tu Riječ i to Otajstvo i u najobičnijim i najsitnijim događajima dana, u onome što se nama naizgled čini nebitnim, usputnim, sporednim, uobičajenim... Tako je činio i ova Otajstva živio i sl. Božji Ivan Merlini ili, kako ga članak u ovom našem broju ŽK naziva u svom naslovu – „Svetac iz susjedstva“. Ni po čemu nije «upadao u oči», ali je uvijek bio „odraz Božje blizine“ svima koji su ga susretali za njegova života. A to je mogao biti jer je neprestano „čitao iz Knjige Križa“ i susretao Raspetoga i Uskrsloga u Euharistiji – u Tijelu i Krvi – i u klanjanju Presvetom Sakramentu. Uzimao je Čašu Spasenja i zazivao Ime Gospodnje. I zahvaljivao. I mi kao ZKK, kao Obitelj Krvi Kristove imamo itekako Gospodinu za što zahvaljivati za prošlu pastoralnu godinu, a najveći dar su dva svećenička ređenja u Družbi Misionara Krvi Kristove. I ova formacijska godina je započela jednom definitivnom inkorporacijom u Družbu – na svetkovinu utemeljitelja Družbe sv. Gašpara del Bufala 21. listopada – kada je svoja obećanja Družbi izrekao br. Ivan Orejaš. Sve su to plodovi molitve Riječju Života i ljubavi prema misteriju Predragocjene Krvi Spasiteljeve članova ZKK. A ovi plodovi i darovi nas obvezuju da još većim žarom i zahvalnošću nastavimo rad na sebi, živeći u svojoj svakodnevici ovo otajstvo „Cijene našeg otkupljenja“, služeći Bogu i „dragom bližnjemu“.

Neka nam sv. Gašpar, sv. Marija De Mattias, sv. Franjo Ksaverski, bl. Alojzije Stepinac i sl. Božji Ivan Merlini svojim zagovorom pomognu uočiti i živjeti sve milosti i blagoslove kojima nas dobri Bog želi obdariti i u ovoj formacijskoj godini.

Pozdravljaju Vas

Vaši Misionari

Blagoslovljena Krv Kristova!

TEMA: Misija (poslanje)

- Heb 4,16 ...*da primimo milosrđe i milost nademo*

Ali hoteći se opravdati, reče on Isusu: »A tko je moj bližnji?«³⁰ Isus prihvati i reče: »Čovjek neki silazio iz Jeruzalema u Jerihon. Upao među razbojnike koji ga svukoše i izraniše pa odoše ostavivši ga polumrtva.³¹ Slučajno je onim putem silazio neki svećenik, vidje ga i zaobiđe.³² A tako i levit: prolazeći onuda, vidje ga i zaobiđe.³³ Neki Samarijanac putujući dođe do njega, vidje ga, sažali se³⁴ pa mu pristupi i povije rane zalivši ih uljem i vinom. Zatim ga posadi na svoje živinče, odvede ga u gostinjac i pobrinu se za nj.³⁵ Sutradan izvadi dva denara, dade ih gostioničaru i reče: 'Pobrinu se za njega. Ako što više potrošiš, isplatit ću ti kad se budem vraćao.'«³⁶ »Što ti se čini, koji je od ove trojice bio bližnji onomu koji je upao među razbojnike?«³⁷ On odgovori: »Onaj koji mu iskaza milosrđe.« Nato mu reče Isus: »Idi pa i ti čini tako!«

- I. Dobri Samarijanac - Luka 10, 25-37

Kontekstualizacija: Tema misije postavljena je u veliki okvir zapovijedi ljubavi prema Bogu i bližnjemu; drugim riječima, navještaj, služenje i svjedočanstvo koje pružamo bližnjemu nisu ništa drugo nego odgovor na besplatnu ljubav Boga koji nas je prvi ljubio. U 10. poglavlju Lukina evanđelja predstavljeno nam je Isusovo slanje sedamdeset i dva učenika u misiju. Kada se ovi vrate oduševljeni poslom koji su obavili, Isus ih poziva da se raduju jer su im imena zapisana na nebu: „U taj isti čas

uskliknu Isus u Duhu Svetom” (Lk 10,21) i hvali Boga što je to sakrio od mudrih i umnih i objavio malenima. Maleni su učenici kojima se Isus predstavlja kao jedini objavitelj pravog lica Boga Oca. I učenici trebaju čuti prisposobu o milosrdnom Samarijancu kako bi iz nje naučili što znači donositi drugima navještaj radosne vijesti o vječnom životu.

• Lk 10: 25-37

Neki zakonoznanac: ovdje se sučeljavaju dva učitelja, teolog i jedan posebni rabin, učitelj života, kojeg ne zanima toliko teoretska rasprava koliko osobni susret vjernika s Bogom. Učitelj zakona nastupa s izazovom, želi stvoriti konkurenciju, provjeriti Učiteljevu sposobnost. Stoga mu ne postavlja pitanje koje ima izravnu referencu (odgovor) u Zakonu, nego jedan vid rabinske teologije, a to je aspekt vječnog života. Izraz “vječni život” prisutan je već i u Starom zavjetu: Bog, jači od grijeha i smrti, daje pristup subotnjem odmoru i vječnosti. Učitelj zakona to shvaća kao postignuće, pravo koje se zaslužuje na temelju dijela.

U zakonu što piše? Isus svojim odgovorom, koji je daljnje pitanje, dovodi uspoředbu u područje Tore, koja je Božji dar i jedini način da ostanemo u savezu s Njim i uđemo u vječni život. Vječni život je stoga podređen slušanju i poslušnosti Riječi.

U Svetom pismu Bog nam se obraća kao prijateljima. Kako živim svoj dijalog s Bogom polazeći od njegove Riječi. Koliko to konkretno utječe na moj život?

Ljubi Gospodina Boga svoga i svoga blišnjega. Odgovor zakonoznanca izražava srž Zakona koji je ljubav: „Sve, dakle, što želite da ljudi vama čine, činite i vi njima. To je, doista, Zakon i Proroci.“ (Mt 7,12). To nalazi savršeno ispunjenje u Kristu, Tori koja je postala tijelom, posebno u krajnjoj ljubavi na križu. Ljubav, mnogo više od pukog osjećaja, preobilna je i konkretna, to je snaga volje, i znači isto što činiti dobro blišnjemu. Dobro opisano u 1 Kor 13,4-8, ljubav se rađa iz vjere i očituje u pobjedi nad smrću.

Tko su oni koje volim? Kako ih konkretno volim?

Tko su oni koje bih trebao/la voljeti?

Pravo si odgovorio. To čini i živjet ćeš. Isus komentira odgovor učitelja Zakona hvaleći ga i pozivajući ga da prakticira ono što je rekao kako bi zadobio vječni život.

Ali hoteći se opravdati. U Isusovim riječima, Zakonoznanac otkriva da je "ogoljen", osjeća da postoji upućivanje na horizontalnost ljubavi koja mu nedostaje. Problem bližnjega postavlja se pred čovječanstvo od njegovih početaka, kada se Kajin okreće protiv svog brata Abela i ubija ga, ne smatrajući se odgovornim za njega. Konflikt je sastavni dio međuljudskih odnosa, čovjekova je zadaća rješavati sukobe integriranjem različitosti. Zakon kojeg se ovaj zakonoznanac drži je u pravu, ali ne opravdava, nego optužuje. Stoga mu Isus pomaže shvatiti da je Bog taj koji opravdava i pripovjeda, za njega polumrtvog, ovu prispodobu.

A tko je moj bližnji? Pitanje se može bolje prevesti ovako: "Tko je mi blizak?" Problem onda nije koliko koga trebam voljeti, nego tko voli mene? Nitko ne može ljubiti ni sebe, ni drugoga, ni Boga, ako prije toga nije iskusio blizinu onih koji ga ljube.

Da bismo se suočili s molitvenim čitanjem ove parabole, trebamo si posvijestiti da u njoj postoji prelijevanje jednog lika u drugi: učitelj Zakona, poput svećenika i lovite, pozvani su prepoznati se u polumrtvom čovjeku. Isus je Samarijanac koji ide u Jeruzalem noseći na sebi težinu njihova zla. Ali Isus je također polumrtav jer se ponizio i podijelio stanje krajnje krhkosti čovječanstva. Vlasnik gostinca surađuje sa Samarijancem i zajedno s njim postaje iscjelitelj. Svaki izliječeni polumrtvi je pozvan postati iscjelitelj. Ovo stapanje svega u jednoj osobi čudo je ljubavi: ona tko voli i voljeni čine jedno tijelo. Bog se približio i postao izubijani i ranjeni kao što si ti bio/la, tako da ti, ozdravljen/a, postaješ Samarijanac prema Njemu, koji je u međuvremenu posta potreban tvoje pomoći. To sada znači On je ti, a ti si On- A ti, ljubeći najmanje i posljednje, voliš Njega izravno, prvog koji se učinio posljednjim od svih da služi svima i stoga treba svakoga.

Čovjek neki silazio iz Jeruzalema u Jerihon. Dogodi se često, na životnom putu, pasti u ruke razbojnicima. Tko su oni, različito je za svakoga od nas: životne rane, situacije koje nam oduzimaju dostojanstvo, naši grijesi... U evanđeoskom odlomku bilježimo slijed nekoliko stanja, kao što su pad, lišavanje posjeda, krvarenje, agonija. Ono što slijedi na kraju je samoća: ostaviše ga (r. 29). Nakon udaranja, neprijatelj odlazi jer je postigao svoj cilj, a to je jednostavno nauditi.

Pokušavam se sjetiti proživljene situacije, slične onoj čovjeka koji je naletio na "razbojnike".

Kakve sam osjećaje imao/la?

Slučajno je onim putem silazio neki svećenik. Svećenik je čuvar Zakona, puta koji vodi Bogu, ali nijedan zakon ne može izliječiti od zlo života (zakon prokazuje zlo, ne uklanja ga). Zbog toga i svećenik koji silazi iz Jeruzalema, udaljava se od Boga, idući istim putem kao i svaki čovjek. Samo je Krist taj koji, postajući solidaran u tijelu, ustanovljuje novo svećeništvo dopuštajući, žrtvovanjem samog sebe i zagovorom, ulazak u nebesko svetište.

Tako i levit: prolazeći onuda, vidje ga i zaobiđe.... Leviti primaju investituru (poslanje, služenje) od Gospodina i posvećeni su bogoslužju, brinu se za Prebivalište i Svetište. Zahvaljujući svojoj revnosti stavljaju Boga iznad krvnog srodstva, razlikuju dobro od zla, čisto i nečisto. Oni osuđuju zlo, ali nemaju moć osloboditi od zla.

Iako su svećenik i levit u prispodobi vrlo bliski Tori i Božjoj volji, oni prolaze dalje. Nije dovoljno reći da svećenik i levit predstavljaju Mojsijev zakon; a Zakon, kako mudro ilustrira sveti Pavao, razlikuje dobro od zla, ali ne može liječiti, ne može spasiti jer je funkcija Zakona uloga učitelja koji vodi sazrijevanju; Neophodna je Kristova intervencija kako bi čovjek bio izliječen od svojih bolesti... Ravnodušnost ove dvojice ljudi postavlja nam pitanje: jesu li možda ravnodušni pred situacijama nesreće? zar misle da ne mogu ništa učiniti za njega? imaju li hitnih poslova? Boje se kontaminacije i nemoćnosti slavljenja obreda?

Neki Samarijanac dođe do njega... Samarijanac su stanovnici regije Samarije, u kojoj je kralj Omri osnovao istoimeni grad i počinio idolopoklonstvo. Židovi ga smatraju nečistima i neprijateljstvo je bilo obostrano. Samarijanac putuje u suprotnom smjeru od čovjeka koji je naletio na razbojнике: putuje iz Samarije u Jeruzalem, u kojem se odvija radnja drugog dijela Evandjelja po Luki (usp. Lk 9,51). On, Samarijanac-Isus, sišao je u sve Samarije čovječanstva da svima donese Očevu ljubav i povede prognanike u njihovu domovinu. Obilje glagola kojima evandelista Luka opisuje svoje djelovanje jasno nam pokazuje da se Isus poistovjećuje s likom ovog dobročinitelja, ocrtavajući tako svoje poslanje prema čovječanstvu. Postoji jasna suprotnost između pogleda i prolaska pored svećenika i levita i pogleda Samarijanca i suosjećanja s njim. Potonji zna kako vidjeti srcem, on zna kako dopustiti da ga dirne ono što se dogodilo onima koji su naletjeli na razbojнике, baš kao što se dogodilo YHWH-u kada je vidio patnju svog naroda u Egiptu i dopustio se dirnuti njegovim krikom boli. Samarijanac zna ostaviti po strani svoje interese i vrijeme kako bi ga "traćio" na stranca. Kod njega nema kalkulacija (računice).

Šta za mene znači vidjeti srcem? Što doživljam kad srcem gledam ljude koje susrećem, one koji su povjereni mojem služenju?

Samarijanac je putovao, nije išao tražiti ranjenika zamišljajući da je upravo amo, susreo ga je na putu života, a da to nije prevideo. Ono što Isus ističe u svojoj pripovijesti je potreba da «budemo pažljivi» prema ljudima koje susrećemo u našem življenju ovdje i sada. Božje sažaljenje/suosjećanje pri pogledu na svoju djecu «posrnulu» u zlo može se prevesti u «približiti se».

Ganutost (sućut) je temeljna osobina Boga, njegove majčinske utrobe. Usp. na primjer, Očevo suosjećanje s izgubljenim sinom kad ga vidi kako se vraća izdaleka (Lk 15,20). Isusov križ je Božja blizina u svakoj situaciji nevolje. I ne samo to, nego suosjećanje koje Isus ima prema čovječanstvu postaje uzorom osjećaja i djelovanja kršćanina, pozvanog biti blizak svima, čak i svojim neprijateljima.

Prolaziti pored. Može se doslovno prevesti: on dolazi naprijed, jer Bog dolazi naprijed, on se stavlja naprijed kao naš bližnji, on želi ostati blizu nas u našoj nevolji. Približavanje, liječenje, previjanje rana, preuzimanje brige, pratnja, briga za bližnjega, pokazatelj je koji konkretno objašnjava što znači ljubiti Boga u potpunosti i bližnjega kao samoga sebe. Valja napomenuti da Samarijanac pribjegava gostioničaru-hotelijera (doslovno: “koji sve prihvaća”) u kojem patristička tradicija prepoznaje Crkvu: Crkva je instrument kojim se Isus služi do svog povratka kako bi nastavio brinuti o onima koji pate. Isus plaća cijenu, hotelijer-Crkva odgovara zadatku.

Tri izraza koji doslovno prevode evanđeoski tekst: “Tko je meni blizu?” (r. 29) “Što ti se čini, tko je došao blizu” (r. 36) “Idi i ti čini isto!” (v.37). Kakav “prolaz” oni izazivaju u tebi?

Parabola nam ne govori koji je posljednji odgovor učitelja Zakona. Ne znamo je li ga Isusova prisposoba uvjerala ili čak potaknula da živi učenje koje je primio. Zaključak je otvoren i Isusov poziv upućen je osobno nama. Odnos Crkva-svijet definiran je ovim Isusovim riječima, koji poziva Crkvu da nastavi svoje samarijansko poslanje: „Idi pa i ti čini tako“!

Don Ivan Merlini: „čovjek u običnom izvanredan“

U Rimu postoje dva sveca: don Vincenzo Pallotti i don Giovanni Merlini. Ja više volim ovog drugog, jer nije čudnovat! U očiglednoj normalnosti njegova života, kakvo izvanredno savršenstvo!¹ To je svjedočanstvo Pija IX. o Merliniju koje na neki način ocrtava i smisao ovog mog izlaganja kojega je tema don Giovanni Merlini, čovjek izvanredan u običnom.

Naslov poput ovoga ne treba čuditi jer je vrlo aktualan u svjetlu crkvenog i društvenog konteksta u kojem živimo. Naprotiv, držim da je to proročansko polazište

¹ Arnaldo Pedrini, *Pobožnost Krvi Kristovoj. Giovanni Merlini i Pio IX. str. 359-378*, Centro Studi Sanguis Christi, Giovanni Merlini – vrijeme i osobnost, uredio Achille M. Triacca, svezak 14, zeleni niz

za naše dane s obzirom da je u tijeku kulturna tranzicija ljudskog društva prema transhumanizmu* i posthumanizmu*. U stvarnosti se vjeruje da su transhumanizam i posthumanizam samo neke od kulturnih teorija, međutim, one su pravi projekt koji već utječe na mnoge vidove naše kulture* i već je djelatan, jer su danas najrelevantnije teme – kao što su rodna ideologija, surogat maternica, trgovina ljudskim spolnim stanicama, transtrudnoća, hormonizacija djece, hibridizacija među vrstama i tako dalje – okosnica transhumanog kišobrana čiji su i dio.

Kako odgovoriti na ovaj izazov? Vraćajući dostojanstvo i vrijednost svakodnevnog životu, predlažući pravu kršćansku viziju vremena, prirode, patnje, bolesti, pa čak i smrti. I tu nam Crkva, majka i učiteljica, pomaže ukazujući na svece jer oni su *uvijek bili izvor i ishodište obnove u najtežim trenucima povijesti Crkve*.

A izazov vremena u kojem živimo nesumnjivo je jedan od tih teških trenutaka s kojima smo pozvani suočiti se. Danas, po mom mišljenju, više nije vrijeme za uzdizanje onih izvanrednih fenomena svetaca koji su bili predodređeni za svoj uspon na oltar. Danas se čini žurnijim, upravo kao proročki čin, „spustiti ih s oltara“ kako bi nas uključili i osvijestili nam koliko je važno svjedočiti u običnom životu kako bi on bio obasjan Bogom, do te mjere da se preobrazi u izvanredan, bez potrebe za neobičnim učincima, koji će i dalje postojati, naravno, ali temeljeni na normalnoj i izvanrednoj veličini koja je jednostavno življenje sa svojim jednostavnim radostima unatoč mnogim kompliciranim implikacijama koje život donosi.

Čini mi se da papa Franjo misli na to kada u apostolskoj pobudnici *Gaudete et Exultate* kaže: *Svi smo pozvani biti sveti živeći s ljubavlju i svatko dajući vlastito svjedočanstvo u svojim svakodnevnim poslovima, gdje god se nalazio*, i dalje iznosi svjedočanstvo kardinala Francesca Saveria Nguyêna Van Thuâna o tome kako je boraveći u zatvoru, dok je čekao da bude pušten na slobodu, nastojao iskoristiti sve prilike koje su mu se svakodnevno pružale kako bi činio obične stvari na izvanredan način.

² Trashumanizam je teorija koja zagovara da se “ljudsko”, takvo kakvo poznajemo i doživljavamo, treba nužno nadvladati kako bi se pobijedila sva njegova biološka i strukturalna ograničenja. Ukratko, nada se da će uspjeti prevladati, zahvaljujući inovacijama, biološku prirodu, oduzimajući je od njezinih sadašnjih ograničenja.

* Posthumanistička struja misli koristi tehnologiju kao sredstvo za rušenje antropološke vizije koja se temelji na muško-ženskom dualitetu i na koncepciji osobnog identiteta koji podrazumijeva razliku između subjekta i objekta te organskog i anorganskog.

* Prije svega na književnost, kinematografiju i videoigrice; također počinje utjecati na društvene konvencije, političke institucije i moralne vrijednosti. Ovo je pravi izazov kršćanskoj kulturi jer te nove teorije teže promicanju stvarnog antihumanizma, koji teži ukidanju čovjeka. Elena Postigo Solana u svom članku „Transhumanizam i posthumanizam, teorijska načela i bioetičke implikacije“, objavljenom u časopisu *Medicina e Morale* 2009/2 pojašnjava: “Transhumanistička teorija, osim što ima upitne antropološke pretpostavke na teoretskoj razini i nezakonite posljedice na praktičnoj razini, nije apsolutno novi “postmoderni i sekularni humanizam” (kako tvrde njegove pristalice), nego prije antihumanizam koji potajno postavlja poželjne ciljeve ljudskoj vrsti, ali koji u svojoj konkretnoj realizaciji vodi ukidanju čovjeka (dolazi do savršenijeg posthumanog) i eliminira ranjivog i krhkog čovjeka kao nešto bezvrijedno, ne osvještavajući činjenicu da je upravo krhkost ljudskog tijela, njegova ograničenost u vremenu i prostoru, obilježje njegove veličine. Ali to je priznanje moguće samo iz nematerijalističke, neredukcionističke perspektive ljudske prirode i osobe kao materije.»

Koji je tip osobe bio don Giovanni Merlini? *Da smo živjeli s don Giovannijem Merlinijem, sigurno bismo se divili njegovoj kreposti, ali zasigurno ne bismo imali percepciju da živimo s izvanzemaljskim bićem. Želim reći da ga ne bismo smatrali drukčijom prirodom od naše i ne bismo živjeli pored njega na koljenima, u stavu neprestanog obožavanja ili čak štovanja.* Tako se izrazio don Michele Colagiovanni na sastanku održanom u Rimu sa sestrama Klanjateljicama u srpnju 1973. povodom stote obljetnice njegove smrti. Ovo je također sažeto u izrazu Pija IX.: *Drugi mi je draži jer nije čudnovat!* Neobičnosti se danas mogu shvatiti kao pretjeranosti. Don Ivan nikada nije volio pretjeranosti i borio se protiv njih. Imamo primjer u 14. pismu kada pita Mariju De Mattias: *Rečeno mi je da ste napravili pozornicu u pobožnoj školi gdje propovijedate ženama. Je li istina? Možda je neki nesporazum.* Iako znamo da je Marija propovijedala, ipak oponašanje misionara u tom obliku nije bilo prikladno.

Merlini nije bio čovjek posebnih dojmova, njegova je svetost ona iz susjedstva (izraz koji je papi Franji vrlo drag), jer je bio *odsjaj Božje prisutnosti* u svim suvremenicima koji su se našli na njegovu zemaljskom putu. To je njegova velika ostavština za Crkvu, a posebno za sve nas Misionare i Klanjateljice, kao i za one koji na neki način crpe snagu iz karizme Predragocjene Krvi. Uostalom, poznavanje njegova života i njegovih vrлина pomaže nam cijeliti veličinu i važnost njegovih djela milosrđa prema bližnjemu, njegovu stalnu pozornost na potrebe drugih i odlučnost da ne snizi razinu moralnih standarda, znajući dobro razlučivati različite dinamike koje se odvijaju u osobnom iskustvu svakog čovjeka.

Brojni su pridjevi kojima se može opisati njegova osobnost: drag, jasan, duhovit, detaljan, strpljiv, dalekovidan itd. Iz ovih je osobina moguće rekonstruirati neka načela koja su njegov običan život učinila doista nesvakidašnjim.

Načela koja su odredila njegovu prekrasnu sposobnost za odnose bila su **dijalog**, koji je sredstvo za rješavanje neizbježnih nesuglasica što se javljaju u međuljudskim odnosima, zatim **sloboda** i **povjerenje u drugoga**.

Ponovno čitanje grafološke analize prof. Paccilla Cristofanellija susretljivo nam opisuje njegovu osobinu odnosa: *Merlinijevu osobnost karakterizira izrazita introvertiranost u dinamici s ekstrovertiranošću koja se ne očituje u blistavim, razmetljivim ili vanjskim oblicima, nego se temelji na dubokom poštivanju vrijednosti drugoga, ali i suočava s vlastitim odgovornostima. Ne popušta lako pred poteškoćama, pa čak ni pred prijedlozima s kojima se ne slaže. Pokazuje izuzetnu snagu volje da postigne ciljeve koje je sebi postavio, čak se i nameće ako je potrebno.* Daljnja grafološka analiza koju je provela profesorica Irene Galimberti upotpunjuje ovaj opis: *Delikatan i pun poštovanja prema osobnosti drugih, s gnušanjem prema nasilju bilo koje vrste... Oklijevanje u odlukama kada se boji izazvati neugodnosti ili nezadovoljstvo drugome. Laka samokritika i samoispravljanje. Suosjećanje s bolima drugih. Osjećaji razumijevanja. Izoštren osjećaj odgovornosti i veliki strah od pada u pogreške; skrupulozna savjest.*³

Merlinijev karakter nikad nije umanjio njegovu pozornost prema bližnjemu, dapače, vjerujem da ga je napor koji je uložio da obuzda unutarnje impulse doveo do toga da bolje procijeni različite situacije na koje je nailazio. Svi su ga smatrali razumnom i suosjećajnom osobom, ali zahvaljujući toj borbi, njegov je sud uvijek ostao budan, bez pretjerane dobrote, čestit i usmjeren prema pravom dobru. Odražavao je suosjećanje i strogost, bez kompromisa, birajući između mana i poroka, između onoga što se može izliječiti i onoga što se mora presjeći, odlučno, bez upadanja u osrednju dobrotu.

³ Irene Galimberti, *Perizia grafologica di S. Gaspare del Bufalo e del Ven. don Giovanni Merlini*, str. 517-519, u Centro Studi Sanguis Christi, Giovanni Merlini – vrijeme i osobnost, uredio Achille M. Triacca, svezak. 14, zeleni niz. *Delikatna osoba i poštuje osobnost drugih, s gnušanjem prema nasilju bilo koje vrste, ali koji ponekad neočekivano u svoje ponašanje unosi iznenadno zapovjedničko ponašanje, koje je u jasnoj suprotnosti sa stilom njegova uobičajenog ponašanja i*

Dakle, pokušajmo si postaviti nekoliko pitanja. Kakav je zapravo bio don Ivan Merlini? Zašto ga možemo definirati kao čovjeka koji je svoj običan život živio na izvanredan način? Kako je zapravo bilo živjeti rame uz rame s njim? Bismo li to podržali, tolerirali ili se borili protiv toga? Kako bismo se odnosili prema jednom subratu poput don Ivana Merlinija?

Don Michele Colagiovanni u istom, gore citiranom, izvještaju opisuje nam običan Merlinijev portret, kakav se predstavljao svojim suvremenicima i kakav bi se predstavio našim očima da živi danas: *Čovjek od krvi i mesa, puno dosljedniji izrečenim načelima od nas; nepopustljiv u zahtjevima (prema sebi više nego prema drugima) i popustljiv u razumijevanju (drugih više nego sebe); pedantan programer svog vremena; nesklon kompromisu: čak se protivio i slušanju o tome; jednosmjerni finalizator životnih činjenica: tvrdoglavo posvećen pronalaženju rješenja u svoj zbrci govora koji Providnost upućuje ljudima; zaokupljen molitvom do te mjere da se udaljio od stvarnosti, ali u isto vrijeme toliko uključen u stvarnost da je se usuđuje svu pretvoriti u molitvu. Evo osobe s kojom bismo se 'udarali laktovima'. Možda nas je živcirala njegova nepopustljivost (makar i posve osobna) u pregovaranju o raznim uvjetima. Monumentalnost njegove vjere nedvojbeno bi nas dovela do divljenja, ali... Evo: dodali bismo jedno 'ali'. Ali kako ne biti problematičan? Ali kako je moguće ići do kraja? Ali potrebno je malo prilagođavanja! A ponekad bismo se potukli s njim.*

U Galimbertijevoj analizi rukopisa nalazi se i izjava koja bi mogla biti zbunjujuća: *ponekad neočekivano ubacuje u svoje ponašanje iznenadne oštre pokrete koji jasno proturječe stilu njegova uobičajenog ponašanja i koje imaju moć iznenaditi ili čak užasnuti one koji im svjedoče.*

Suočeni smo s ograničenjem Merlinijeva karaktera koje nam pomaže da vidimo koliko je on sličan nama.

Iz korespondencije sa sv. Marijom De Mattias proizlaze crte poticaja koje bi mogle čak i zastrašiti. Na primjer, kada mora ispraviti način na koji razumije ono što piše. Često se događa da se njih dvoje ne razumiju. On poziva duhovnu kćer da ga uvijek ja-

koje ima moć iznenaditi ili čak užasnuti onoga koji je prisutan. Oklijevanje u odlukama kada se boji da će drugima izazvati neugodnosti ili nezadovoljstvo. Laka samokritika i samoispravljanje. Suosjećanje s bolima drugih. Učinci razumijevanja. Izražen osjećaj odgovornosti i veliki strah od pogrešaka; skrupulozna savjest.

sno o svemu izvješćuje, i to precizno, bez straha ili bojazni itd. Međutim, Marija je, zbog skrupula, sklona uvijek komunicirati konfuzno.

Tako na primjer u pismu 78. dolazi do izražaja Merlinijevo stanje nervoze: *Zar ga nitko nije naučio čitati? Čak ni slova? Treba znati. Sottogola (podbradak) i piangere (plakati) pišu se sa g, a ne sa c*." U pismu 241. podsjeća da nervozu rađaju tužne misli i kad se to dogodi, osobito noću, mora *ustati, upaliti svjetiljku, udahnuti svježeg zraka na prozoru, oprati si čelo i sljepoočice vodom, i onda prestane*. Ova ispovijest nam govori kako ga je obuzimala nervoza, ne često, nego nekoliko puta, ali zaista naglo. To nam pomaže razumjeti koliki je napor morao uložiti u reguliranje svoje naravi. Čak i kad nema pravog ispada, svejedno je zastrašujuće.

Na primjer, u pismu 207. govori o djevojci koja je poslana kući iz Riofredda. Tada mu je jedan fratar kapucin dvaput pisao tražeći od nje da se potruži da je vrati. Očito nije znao da je Utemeljiteljica sve odluke donosila s njim. To ga je očito učinilo nervoznim i njegova je reakcija bila doista oštra: *Neću odgovoriti i reći ću tajniku kapucina da mu kaže da se ne petlja u tu stvar koja mu ne pripada. Ni vi ne odgovarajte i pazite da je ponovno ne primite zbog bilo kakve obveze*.

Taj njegov karakter, međutim, nije umanjio njegovu pozornost prema bližnjemu, dapače, vjerujem da ga je napor koji je uložio da obuzda te unutarnje impulse doveo do toga da bolje procijeni različite situacije na koje je nailazio. Svi su ga smatrali razumnom i suosjećajnom osobom, ali zahvaljujući toj borbi, njegov je sud uvijek ostao budan, bez pretjerane dobrote, čestit i usmjeren prema pravom dobru. Odražavao je suosjećanje i strogost, bez kompromisa, birajući između mana i poroka, između onoga što se može izliječiti i onoga što se mora presjeći, odlučno, bez upadanja u osrednju dobrotu. Kad je riječ o pijanom sluzi, Merlini upućuje na liječenje: *Što se tiče sluge, dobro je da se malo potruži kako bi se popravio, jer je vino jedan od onih poroka kojih se teško riješiti. Ako se promijeni, moći ćete ga ponovo uzeti. Rekao bih, možda će mjesec dana pokore biti dovoljno*⁴. A vezano za slugu koji je krao, podsjetio je: *Morat ćete otpustiti onog dječaka koji je prokockao novac koji mu je dan za pšenicu*.⁵ Porok kockanja očito ne predviđa popravak. U slučaju izvjesnog Latinoamerikanca koji je hirovito napustio kongregaciju, ali je nastavio nositi habit stvarajući skandal među mladima, ne oklijeva narediti: *Tražite da ostavi odijelo, a vanjskog vikara zamolite za izvršenje*.⁶ Čak i kod mladih ljudi koji nisu bili prikladni za Djelo, načelo je uvijek vodilo računa o očuvanju odnosa i dobrog glasa osobe: *Pojedince koji ne obećavaju i ne pokazuju poslušnost, treba razborito poslati van. Kažem razborito, jer milosrđe uvijek mora biti spašeno; a spašava se na određeni način*.⁷ Uvijek po principu milosrđa: *Ne gledajte pristrano, nego ljubite sve u Isusu Kristu. Budite puni ljubavi prema najpotrebnijima, a posebno prema bolesnima i duhom i tijelom*⁸. Ukratko, načelo koje se usvojilo bilo je jasno: *Ne treba biti sofisticiran, ali ni glup. Treba znati vidjeti stvarnost stvari i ljudi*⁹.

Nastavit će se

4 Pisma Mariji De Mattias, sv. 1, pismo br. 40

5 ibidem, pismo br. 163

6 ibidem, pismo br. 209

7 ibidem, pismo br. 14

8 ibidem, pismo br. 30

9 ibidem, pismo br. 43

SLET – MEĐUGORJE 22. - 24. RUJNA 2023.

Hvaljen Isus i Marija!

Ime mi je Ivan i sredinom prošlog mjeseca nešto u meni krenulo me zvati u Međugorje; bilo je to nakon što sam uputio Gospodinu iskreni vapaj za Njegovim vodstvom u svome životu. Iako je priča „prije Međugorja“ duga, bogata detaljima, puna milosti, uspona i padova, ovaj put ću je ispričati samo od onog trenutka kada sam se krenuo spremati i pripremati za Međugorje.

Pošto sam osjetio poziv u Međugorje, odlučio sam sačekati plaću i zaputiti se sam iz Kutine za Zagreb, a iz Zagreba za Međugorje. Spomenuo sam tu ideju jednoj č. s. Klanjateljici Krvi Kristove, a ona mi je na to rekla da Misionari Krvi Kristove idu u Međugorje vikend iza onoga koji sam ja planirao.

Financijski ograničen, zatražio sam od oca da mi pošalje nešto novca, majka je pridodala još nešto kako bih imao dovoljno za platiti hodočašće i eventualno za narukvicu, lančić ili za nešto pojesti na putu. Cijelo vrijeme mojih priprema nešto mi je govorilo da se ne brinem gdje ću spavati, što ću jesti ili piti, nego da vjerujem i da se prepustim Gospodinu koji će me voditi.

Naravno, kako to obično biva kada želimo krenuti za Gospodinom, dogodi se da nas ljudska strana možda odgovara ili nam se nešto desi što nam pokuša stati na put, tako i meni moje tijelo dva dana prije polaska stane govoriti kako ne bih trebao ići, kako će mi biti teško, nikoga od ljudi ne poznajem i bit će mi žao što sam uopće išao, ostat ću gladan na putu i nešto će mi sigurno faliti. Ni inače se ne volim voziti autobusom na duge relacije tako da mi je već i sama pomisao na tu malo podužu vožnju bila samo dodatak onim ljudskim strahovima i brigama.

Ali odlučio sam se suprotstaviti svojoj ljudskoj strani i zatražiti Gospodina da bude uz me, da mi da snage prebroditi moje osjećaje.

Kako sam uza se imao samo 30 eura, nakon što je cijenu puta bila podmirena, zamolio sam Gospodina, jer nisam imao koga drugog tražiti, da mi posudi On i, ma kako to meni u tome trenutku zvučalo nerealno, velik dio mene je vjerovao da je moguće i da, ako Bog želi, dat će mi. Kada sam zavapio Bogu da mi posudi novca rekao sam Mu kako bih rado pojeo pizzu u Međugorju, ali, ako kupim lančić i narukvicu i što sam već planirao, neću imati novca da se počastim pizzom.

Osoba iz obitelji me dovozi u Dugo Selo i, ne naplativši mi vožnju, pozdravlja riječima: „Čuvaj se.“ U Zagrebu se presjedalo u drugi autobus; ja ostajem na mjestu na kojem jesam, a do mene i iza mene ulaze tri osobe od Boga poslani i jedna od njih komentira: „Ništa nije slučajno, ovo nas je Bog ovdje poslao, viđet ćete.“ Druga pita za moje ime i već sljedeći trenutak (uključuje) me u zajedničku fotografiju. Par tih slatkih i kratkih tre-

nutaka vodilo je k upoznavanju. Zatim par kratkih priča i komentara, par osmjeha i radosnih trenutaka vodili su k prijateljstvu od samog početka.

Po dolasku u Međugorje i nakon uspona na Podbrdo, doživljam apsolutni mir koji mi je Gospa isprosila te nakon toga odlazim na sv. Misu i sjedam u zadnji red. U trenutku podjele sv. Pricesti zamolio sam Gospodina, ako me želi na Svome putu i u Svojoj službi, da mi pošalje znak. Svećenik na oltar uzeo je malu Hostiju u ruku i gledajući u mene krenuo prema zadnjim redovima. Misleći kako je nemoguće da prođe sve ostale i dođe baš do mene, kleknuo sam i od srca, kraj sve svoje malovjernosti, zamolio Gospodina da mi učini to čudo, ako je to stvarno put koji On želi za mene. Svećenik je Hostiju doista donio ravno meni, a ja sam ostao u šoku.

Nakon toga događaja, klanjanje Presvetom Sakramentu bilo je prekrasno, puno mira i ljubavi. Zbilja sam doživio u srcu kako su oko mene moja braća i sestre.

Drugu večer, nakon uspona na Križevac i ponovnog apsolutnog mira koji sam tamo doživio, i ovaj puta uz divne ljude koje sam upoznao u autobusu i koji su mi, sada sam zbilja bio siguran, bili poslani od Boga na moj put, izišao sam s njima u restoran jer su me htjeli počastiti pizzom, nakon čaga sam shvatio kako Bog doista djeluje kroz ljude.

Posvjedočio sam im svoj put vjere i kako je to bilo od samog početka kada sam krenuo tragati za Bogom i osjetio da im je to bilo potrebno; tada sam shvatio da isto tako i ja moram dopustiti Gospodinu da djeluje kroz mene kako bi i drugima darivao milosti. Pošto smo večerali, prošetalii smo gradom, a te iste drage osobe kupile su mi narukvicu i predivnu majicu koju sam vidio u jednom izlogu. Doista sam dobio sve što sam tražio.

U nedjelju nas je Pater počastio najprije kavom, a nakon sv. Mise koja je bila prekrasna i milosna našli smo se ponovo „na putu“ našem Pateru koji, vodeći nas prvenstveno da negdje kupimo sendvič za put, odveo nas je na ručak. Doista svjedočim da sam dobio i više milosti nego što sam mogao i zamisliti. Gospodin je milostiv i jedva čeka dati nam kada se uzdamo u Njega.

Odlazak iz Međugorja mi je bio ipak malo tužan i moram priznati da mi je i suza potekla kada smo sjeli u autobus. Imao sam osjećaj kao da odlazim od svoje Majke i svoga doma. Jedva čekam vratiti se ponovo Nebeskoj Majci u zagrljaj. Uz to dobio sam i dodatne darove u autobusu, ali ne samo one materijalne: stekao sam prijatelje, što se nigdje i ničim ne može platiti.

Bio sam blagoslovljen i više nego što sam tražio i očekivao. Zbilja, Gospodin je milostiv, pun ljubavi, a naša Nebeska Majka jedva čeka zagrliti nas i pružiti nam mir.

Kada bih bar mogao podijeliti svoje osjećaje u ovim slovima kako ih stvarno osjećam, svi koji ovo čitate potrčali biste Joj u zagrljaj.

Hvala i slava Isusu!

Ivan

Kao i svake jeseni, tako smo i ove godine krenuli u Međugorje na SLET Zajednice Krvi Kristove. Za sve članove ovo je dugo iščekivan i radostan događaj jer, uz to što hodočastimo našoj Gospi sa svojim nakanama i molitvama, to je vrijeme kada susrećemo i članove naše Zajednice iz cijele Hrvatske. Iz Zagreba su krenula dva autobusa u kojima su, osim članova ZKK iz Zagreba, Dugog Sela, Zaprešića, Ivanca, Lepoglave, bili i hodočasnici koji su Gospu pohodili prvi puta te simpatizeri duhovnosti i Obitelji Krvi Kristove. U Međugorju smo se susreli s članovima ZKK iz Splita, Dubrovnika, Knina i Slavonskog Broda.

No, krenimo redom.

Polazak iz Zagreba, uz neke sitne nesporazume 'tefničke prirode' (tko ide u koji autobus, raspored sjedenja...), zbio se u petak prije 7 sati ujutro. Po ne znam koji put potvrđuje se pravilo da članovi ZKK u miru i tišini rješavaju nesporazume i situacije u kojima bi inače bilo ljutrije, galame i dokazivanja 'svoga prava'. Zнала sam se pitati: kako je to moguće, zašto se na hodočašćima ove Zajednice svaki problem riješi tihom, strpljivo i s puno razumijevanja? Tek sada kroz godine sudjelovanja u molitvama i razmatranjima shvaćam što se događa, a događa se Otajstvo. Još kao dijete, idući na vjeronauk i u crkvu, znala sam se pitati: A što je zapravo Otajstvo? Htjela sam dobiti objašnjenje u jednoj riječi, tražila sam definiciju, ali nekako – nije 'išlo'. Uz pobožnost Krvi Kristovoj polako sam shvaćala da je Otajstvo ona tajna koju ti ne može otkriti nitko drugi, u nju moraš ući sam, tihom molitvom i poniznim oslušivanjem Božje Riječi. Otajstvo se ne može dogoditi u buci, kada je čovjek 'izvan sebe', nego naprotiv – tek kada uroniš u sebe. I baš kao što sam netom prije hodočašća pročitala u jednoj brošuri: „Saberite se! Tražite Boga u sebi i slušajte Ga!“, tako sam se u trenutku 'zagužvanosti' koja je nastala u autobusu, okrenula Riječi Života s proteklog razmatranja. Vjerujem da su to isto učinili i mnogi drugi članovi ZKK: naučili smo tihom i svojim srcima prebirati molitvu ili Riječ i dopustiti Gospodinu da mijerija sve na dobro – pa se ono i dogodilo. Svatko je napokon našao svoje mjesto i svoj mir i tako smo krenuli u pohode Kraljici Mira.

Već po dolasku prvi dan popodne otišli smo na Podbrdo, uronjeni i ujedinjeni u zajedničkoj molitvi kao i uvijek. Prvu večer proveli smo sudjelujući u pobožnostima – ispovijed, sv. Misa i klanjanje Svetom Križu.

Subota nam je donijela lijepo vrijeme bez kiše u prvom dijelu dana tako da smo se popeli na Križevac uz molitvu Križnoga puta, hodeći u zajedništvu po kamenjaru i pružajući jedni drugima ruke na pomoć.

Nakon Križevca pošli smo put Majčina Sela gdje se dogodio vrhunac susreta ZKK iz cijele Hrvatske. Proveli smo sat vremena u molitvi i klanjanju pred Presvetim koje je predvodio p. Marijan Zubak, CPPC, a potom sudjelovali u misnom slavlju. I dok je vani divljao vjetar i lijevala kiša mi smo bili zaštićeni pod plaštem naše nebeske Majke Djevice Marije.

U nedjelju prije povratka sudjelovali smo na sv. Misi i nakon okrjepa krenuli put Zagreba u koji smo stigli obnovljeni u duhu i učvršćeni u zajedništvu.

Neka je blagoslovljena Krv Kristova!

Navijeke blagoslovljena.

Marta Račić
U Zagrebu, 28. rujna 2023.

Zajednici Krvi Kristove diljem cijele Hrvatske i njezinim simpatizerima posljednji vikend u rujnu rezerviran je za hodočašće u Međugorje. Tako smo se i ove godine, u ranim jutarnjim satima 22. rujna zaputili na tradicionalni godišnji SLET ZKK.

Uz molitvu Krunice, pjesmu i duhovno vodstvo našeg duhovnika p. Marijana Zubaka, CPPS, prebirači smo po srcima svoje nakane s kojima idemo našoj Majci. Vodeći računa o mogućem nevremenu u nedjelju, odlazak na Brdo ukazanja pomaknuli smo odmah nakon dolaska u Međugorje, umjesto kako je prvotno planirano – u nedjelju. Ta odluka voditelja ovog hodočašća donijela je osobitog ploda jer smo svjedočili uspinjanju mnogih članova kojima inače zdravstveno stanje i tjelesne mogućnosti to nisu dopuštale.

Subotu smo započeli odlaskom na brdo Križevac. Moleći pobožnost Križnog puta stavili smo obitelj u središte razmatranja i promišljanja. Svi križevi koje nosimo spojili su se u jedan. Svatko se mogao prepoznati u postajama Križnoga puta moleći i noseći svoje najbliže uz kamenito i strmo tlo. Vidjela sam zajedništvo, ruku koja je pomagala drugoj da savlada prepreku. Vidjela sam mir, poglede ljubavi. Čula sam riječi ohrabrenja, molitvu koja je odjekivala i riječi razmatranja koje su posebno odzvanjale i pomagale nam da uzidemo na brdo Križa. Osjetila sam zajedništvo Obitelji Krvi Kristove.

Centralni dio našeg hodočašća, SLET ZKK, započeo je u popodnevним satima sv. Euharistijom na koju su se okupili članovi iz Splita, Dubrovnika, Zagreba, Zaprešića, Dugog Sela, Rijeke, Slavonskog Broda, Ivanca i Lepoglave. Zajednički molitveni program u Majčinu Selu započeo je klanjanjem pred Presvetim Oltarskim Sakramentom uz nagovor i molitve našeg Duhovnika. Za vrijeme sv. Mise, članovi ZKK obnovili su posvetu Predragocjenoj Krvi Kristovoj i pripadnosti ZKK. Tristotinjak nazočnih članova u isti glas čitalo je riječi posvete dok je istovremeno vani bjesnilo nevrijeme. Ni nestanak struje ni manjak svjetla u dvorani nije omeo tijek sv. Euharistije. Štoviše, svako srce znalo je da je upravo tamo gdje treba biti – sa svojom Obitelji Krvi Kristove u koju ga je pozvao Otac da raste i plod donosi.

Nakon nedjeljne sv. Mise uputili smo se prema našim domovima. Kao i svako hodočašće, i ovo je završilo molitvom, pjesmom i svjedočanstvima – sve na slavu Bogu našem Ocu. Zahvalni za sve susrete, poznanstva, milosti i spoznaje, prebiremo ih u svome srcu zahvalni što smo dio ovog zajedništva.

Petra Tanasić

Bijah slijep, a sada vidim!

Hvaljen Isus i Marija!

U Zajednicu Krvi Kristove ušla sam 7. rujna 2023.. U dva navrata išla sam sa Zajednicom u Međugorje: na Cvjetnicu i sada 22. rujna 2023. na IX. SLET članova ZKK i simpatizera iz raznih krajeva Hrvatske.

Na početku puta p. Marjan Zubak, CPPS, podijelio nam je bombone i uz njih zamotane poruke iz Svetog Pisma. Moja je glasila ovako:

Isus ga upita: „Što hoćeš da ti učinim?“ Slijepac mu reče: „Učitelju moj, da progledam.“ (Mk10, 51)

To me je jako začudilo jer često mi prolaze kroz glavu upravo riječi: Što hoćeš da ti učinim? A nikada do sad nisam dobila želju da stvarno progledam niti sam mislila da ne vidim.

Ujedno, čudno mi je bilo što sam sad prvi put uočila riječi: Učitelju moj, što znači da Ga je slijepac već neko vrijeme slijedio, isto kao i ja. Nisam spomenula da sam na hodočašće krenula s dvije prijateljice i da smo se u autobusu smjestile pored ljudi koji su nam bili veliki blagoslov.

Vrijeme u autobusu bilo je ispunjeno molitvom, slavljenjem, humorom. Radi moguće kiše koja je bila prognozirana za sva tri dana, čim smo prispjeli u Međugorje krenuli smo na Podbrdo, mjesto gdje se ukazala Gospa.

Kada smo došli na Podbrdo prijateljica Ljiljana trebala je malu pomoć: samo ruku kako bi se lakše penjala uz brdo. Meni je baš bilo drago da mogu biti nekome od pomoći.

Nakon silaska s Brda ukazanja smjestili smo se u sobe: naša je bila na trećem katu i s pogledom na crkvu sv. Jakova što me je jako obradovalo.

Svećenik u ispovjedaonici mi je dao savjet za dobar život: molitva Krunice, Euharistija, Sveto Pismo, post i mjesečna ispovijed. Zanimljivo je to što sam na poklon dobila i karticu na kojoj je pisalo upravo to što mi je i svećenik rekao u ispovjedaonici. Bog sve vidi i sve zna.

Drugi dan ujutro išli smo na Križevac, više brdo i teže za uspon od Podbrda. Ljiljana i ja držimo se za ruke i idemo polako od postaje do postaje. Čini mi se nekako da je bilo nakon II. postaje tj. kada smo krenuli prema III. – pružam Ljiljani desnu ruku, a s moje lijeve strane Ivan kojeg smo upoznale u autobusu pruži prema meni ruku i pita: „Trebaš li ti ruku?“ Budući da je stajao malo iza mene, sve što sam zamijetila bila je njegova pružena ruka i pitanje. Začudila sam se, jer meni nije trebala pomoć; odgovorila sam da u određenom trenutku života svatko treba neku ruku, ali nisam mu pružila ruku, nego smo polako krenuli prema sljedećoj postaji. No, u mislima sam neprestano vidjela ispruženu ruku i stalno mi se vraćalo njegovo pitanje: trebam li ruku...

Korak mi je postajao sve teži i nisam mogla udahnuti normalno zrak, pustila sam Ljiljani ruku i sjela na kamen sa strane. Tamo sam proplakala kao nikad u životu... U jednom trenu grle me ruke i netko mi ljubi glavu i govori: „Ne plači, ne plači i ne boj se! Idi dalje, možeš ti to!“ U tom trenu kao da je sve nestalo, i tuga i nemoć. Kada sam otvorila oči, vidjela sam da je taj čovjek nacrtao Mariju i da je Njezina slika bila na tlu ispred mene. Tada sam krenula dalje; iako se moja grupa već malo udaljila, nije mi bio problem stići ju. Pronašla sam svoju Ljiljanu, dala joj ruku i zajedno s grupom došle smo do Križevaca. Dok smo se spuštali niz Križevac, ruku sam dala Gordani koja je išla bosa, a Ljiljana je uzela za ruku Anu; njih dvije su bile brže pa sam ih izgubila iz vida. S nama se spuštao Ivan koji je bio brz, ali čekao nas je i nije nas ostavio ni trenutak; i stigli smo točno na vrijeme, mada mi je i to bilo nepojmljivo, jer dok smo još bili kod VIII. postaje bilo nam je jasno da nikakve šanse nema da stignemo na vrijeme.

U Majčinu Selu uslijedio je vrhunac susreta ZKK tj. IX. SLET i tek tada se sručio veliki pljusak, a mi natkriveni, zaštićeni slavimo Gospođina, imamo sv. Misu, ulazak jednog novog

člana u ZKK s predivnim pismom Isus, klanjanje pred Presvetim uz molitve nakon kojih se čovjek osjeća kao da je u Raju. Dojnila su me se i djeca koja su bila s Paterom kod oltara; svi su pomagali i baš ih je bilo lijepo vidjeti.

Navečer smo išli na pizzu Ljiljana, Ana, Ivan i ja. Tu nam je Ivan ispričao svoje svjedočanstvo na koje smo nas tri zaplakale i u isto vrijeme bile zadivljene koje je milosti primio od Gospodina. Nakon toga sreli samo Gordanu i ja sam poslala s njom na klanjanje, a njih troje do Uskrslog Isusa. Kako je padala kiša, klanjanje je bilo u crkvi: Gordana se uspjela ugurati, a ja sam ostala na vratima – ali tako sam Ga lijepo mogla vidjeti. Jednom sam mu rekla: „Učitelju moj, daj da progledam“, i samo sam gledala u Nj i šutjela .

Nedjelja jutro, 6 sati, čuju se zvona – Angelus. Spremam se i izlazim sama, idem na grob fra Slavka Barbarića. Tamo se molim i u jednom trenu ugledam dugu, izmam mi osmijeh na lice; ali i dalje se borim sa sljepoćom. Molim Krunicu Krvi Kristove i hodam po groblju... U jednom trenu prolazi pored mene (nazvat ću ga tako) Afrički svećenik i naklonimo se jedno drugome. Kasnije smo se opet sreli i on me upitao kako sam. Rekla sam mu da se borim sa sljepoćom, a on svoj prst stavi na moje srce i kaže: „Srcem moraš progledati.“ Ja mu darivam našu roza krunicu, on zahvaljuje; pitam ga smijem li ga zagrliti, a on odgovara. „Ako želiš.“ Nasred groblja grlim svećenika i krećem prema hotelu.

Poslije doručka s Paterom smo „završili“ na kavi i tu srećemo Marinu iz Makarske/Splita, nisam sigurna... Ona nam govori svoje svjedočanstvo i po drugi put pomislim: Bože, kako si velik! To samo Ti možeš učiniti i nitko drugi.

Moram još ispričati da nas je Pater odveo na Izvor i pokazao s kojeg ćemo piti. Tada me je prvi put u životu obasjao Križ – gledali smo u nj takvim strahopoštovanjem da smo sa silnom obzirnošću polako pružali samo prst da ga dotaknemo. Nikada prije takvo što nisam doživjela – neopisivo; tu sam shvatila da smo toliko ljubljena djeca Božja.

I za kraj: Bogu hvala i slava, progledala sam tek kada sam stigla u Zagreb. Ovo je treći dan da slijepac = ja vidim Isusa koji je cijelim putem bio uz mene i želio mi pomoći i pružiti ruku, a ja sam sve radila svojim snagama, bez Njega. Sada vidim i pružam Mu ruku i govorim: „Ništa bez Tebe! Ti si moj početak i kraj uvijek. Amen!“

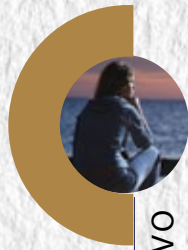
Radosno s Ocem, Sinom i Duhom Svetim!
Blagoslovljena Krv Kristova!

Tina – Tvoja kap, Kriste, zauvijek

SVJEDOČANSTVO O MILOSTI DOBIVENOJ U MEĐUGORJU

Kad sam saznala za hodočašće u Međugorje, bila sam radosna i odlučila da ću ići, ako ikako budem mogla. Upisala sam se za hodočašće zajedno s prijateljima mog pokojnog sina s kojima dolazim na molitve i klanjanje četvrtkom. Shvatila sam da su to moja duhovna djeca i bila radosna što me žele u svom društvu na molitvenim programima i na putu. U međuvremenu sam razumjela da na hodočašće s nama u Međugorje treba ići i supruga prijatelja moga pokojnog sina (koja je upravo završila kemoterapiju nakon operacije karcinoma i očekivalo ju je još i zračenje), a prvotno je planirao ići samo on. Bili su na godišnjem pa sam svoje saznanje podijelila s jednim našim zajedničkim prijateljem, a on mi je rekao neka i njim kažem o svome saznanju. Imala sam u planu to im reći kad se vrate u Zagreb i na tu sam nakanu molila, no Gospodin me preduhitrio tako što me nazvao taj mladi prijatelj Dario i rekao: „Teta, znate da i Martina ide s nama.“ Naravno bila sam presretna što naš Bog, koji je sama ljubav, čini od nemogućeg moguće! Našem zajedničkom prijatelju sam bila rekla, čim sam saznala da će Martina ići na hodočašće s nama da ću, ako ne bude mjesta u autobusu, ja odustati od puta i prepustiti joj svoje mjesto pa i dati dio novca za kartu – samo da ona ide. U međuvremenu sam bila i u Prozorju te sam, nakon molitve koju je p. Raljušić nad nama molio, konačno ušla u sinovljevu sobu u koju sam do tad ulazila samo na brzinu odložiti stvari tako da je postala jedno veliko «skladište». Shvatila sam da se događa nešto veliko i bila još sretnija zbog putovanja sa zajednicama molitelja i klanjatelja Krvi Kristovoj u Međugorje; istovremeno sam bila spremna bez zadržke ustupiti svoje mjesto svojoj dragoj mladoj prijateljici Martini. Dok smo se vozili prema Razgledu, Dario i ja, radosno sam se prisjetila kako me je prošle godine preko voditeljice puta hodočašćem u Međugorje počastila meni tada nepoznata gospođa Greta Gudelj, poznata modna dizajnerica. Nakon mog svjedočenja o ovome, Dario se nasmijano i rekao da ću i sad biti počašćena hodočašćem u Međugorje jer da je to Martinina želja. Bila sam zatečena i ushićena, ne zbog toga što ću besplatno putovati, već zbog toga što sam se zadnje četiri godine povukla iz svoje molitvene zajednice koju sam do tada pet godina vodila pa sam mislila da mi je Gospodin «oduzeo» milosti kojima me obilno bio blagoslovio! Dario je bio ipak suzdržani jer je čuo da više nema mjesta u autobusu pa mu je bilo nelagodno da ja ne idem, a on ide. Iz dubine svoje duše sam željela da idu i on i Martina, bez trunka žaljenja ako ne budem mogla ići jer znam da će i mene Gospodin blagosloviti i Majčica Marija, bez obzira išla ja ili ne. I doista, kad smo trebali platiti putovanje više nije bilo mjesta u autobusu, no gđa Jadranka nam je rekla neka budem pripravna jer uvijek netko odustane... Kad sam stigla kući, naš dragi subrat u Kristu i mladi prijatelj Marijo, javlja mi: „Teta Višnja, jedan moj prijatelj koji je trebao ići s nama odustao je od puta, tako da je to mjesto za vas.“ Bila sam sretna što me Gospa očito pozvala i po Božjoj Providnosti sve «posložila». U međuvremenu je i zli duh radio pomutnju na sve načine da odustanem od puta, no ipak hodočašće se dogodilo. Imam povredu ligamenta na desnoj nozi i teže hodam, tako da se nisam penjala ni na Podbrdo, već sam molila

i čekala pod Plavim Križem, ni u subotu na Križevac. Moj dragi prijatelj Marijo odlučio je ostati sa mnom; tako smo se dogovorili još u Zagrebu kad sam željela odustati od puta da im ne budem na brigu i teret, ali oni nisu odustajali od mene, nagovarajući me da idem na čemu sam im neizmjerljivo zahvalna. Molili smo Križni put pokojnog fra Slavka Barbarića. Počeli smo moliti i dogodilo se divno čudo: naimе, ja već više od četiri godine nisam uopće otugovala i otplakala za svojim sinom Brunom koji mi je u roku od četiri i pol mjeseca umro od tumora na mozgu. Ja sam to proživljavala kroz vjeru i po milosti Božjoj nisam bila neutješno žalosna i tješila sam sve druge oko sebe koji su bili neutješni. Nisam mogla dosegnuti: jesam li to doista u tako velikoj Božjoj milosti da kroz sve to prolazim kao Izraelci kroz Crveno more (po suhom) ili sa mnom ipak nešto (ne štima). Molitva Križnog puta, koju je čitao Marijo, prodirala je u dubine moga srca, moje duše, sve do srži. Suze su nezadrživo potekle i kroz svaku postaju sam prolazila Križni put moj i mog sina. Doživjela sam konačno da moja u dubine potisnuta tuga zbog gubitka ljubljenoga djeteta, izbije van, prodre iz nutrine na površinu... Jer ipak smo ljudi, a ne anđeli ni sveci, premda za tim težimo. Marijo je također bio garut i preplakali smo tako Križni put. Nakon Križnog puta otišli smo na grob fra Slavka Barbarića pomoliti se. Zatim smo svratili u mali prostor posvećen borbi za nerođeni život i pomolili se nad moćima sv. Šarbela. Vraćajući se prema našem hotelu Lavanda, zastali smo u jednom prostoru gdje se prodaju sakralne stvari, a kada sam iz tog prostora zakoračila u prostor restorana koji se nadovezuje u jednu cjelinu, zapela sam i pala svom težinom. Dok sam padala bila sam svjesna da se mogu jako povrijediti, udariti glavom o stup koji je bio tik uz mene, možda slomiti nogu, koljeno, ruku... No kako sam doticala tlo, postala sam svjesna kako se „nježno prizemljujem». Pritrčali su i Marijo i konobar, misleći da bi mi mogla trebati liječnička pomoć; no izuzev pomoći pri ustajanju, drugo mi nije trebalo. Marijo je predložio da sjednemo, odmorimo se i popijemo kavu, a ja sam ga nagovarala da se vratimo u hotel jer sam se bojala da, kada se ohlade mjesta kojima sam udarila o pod, neću moći hodati pa da ne bude imao sa mnom problema. Izuzev malene modrice na desnom koljenu, ništa me više nije boljelo niti me spuntavalo u kretanju. Shvatila sam da je onaj, koji ne zavrjeđuje biti imenovan, bio ljut zbog milosti koje sam dobila molitvom Križnog puta. Jer Majka me pozvala u Međugorje i Njezinom intervencijom kod Njezina Sina, sve je bilo milosno i besprijeekorno. Slava Im i hvala! U nedjelju prije povratka u Zagreb bili smo na sv. Misu; sjedila sam u prvom redu do vrata i, podigavši glavu, ugledala na zidu postaju Križnog puta na kojoj se vidjela samo glava mrtvog Gospodina Isusa i glava Majke Marije koja se opraštam s Njim. Tad sam osvjestila istu takvu scenu svoga mrtvog sina u bolnici i mog opraštanja s njim odmah nakon preminuću... U tom trenutku upravo se molio Očenaš: oblike su me suze i jecaji i obuzele snažne emocije jer sam se sjetila zadnjeg poljupca svoga sina i zadnjeg, za sada, našeg susreta!

Od sveg srca sam zahvalna dragoj Majci Božjoj što je providjela moje putovanje, isprosilala mi kod Svoga Sina i potaknula ozdravljenje moje duše od duboko potisnutih emocija i tuge.

Ja čvrsto vjerujem da je moj sin živ! Kada smo saznali da ima najgori mogući tumor na mozgu, predala sam ga Gospodinu i rekla: „Ako mi ga ne moraš uzeti, nemoj. Ja ga silno volim, ali znam da ga Ti voliš još više. Ako znaš da će, ako preživi, izgubiti dušu, ja Ti ga dajem.“

Tako sam u potpunom miru, jer Bog je ljubav i sve nas čeka da dodemo Kući!

Višnja Belančić

Sjećanje na Tomislava Jurača

Tomek – naš brat u Kristu s krunicom i gitarom, otišao je tiho i nenametljivo u vječnost da se susretne s onim kojeg je toliko ljubio, s Isusom.

Sjećanja na našeg dragog Tomeka, naviru često svakom od nas u zajednici, a vjerujem i svakom onom koji ga je poznao. Molitelj, veliki štovatelj Krvi Kristove u duši i srcu, otvorenog srca za ljubav. Krunica i gitara najbolje su pristajale njegovim rukama, a tople plave oči upotpunjavale su molitvu i pjesmu.

Njegov dolazak na sv. Misu na Razgled, započinjao je s krunicom u ruci, a po dolasku do Misijске kuće, njegove su ga noge, prije ulaska u kapelicu, odvele pozdraviti i pokloniti se Gospi u vrtu.

Sve nas je u zajednici volio takvom ljubavlju da smo se svi osjećali posebno i svakoj /svakom je od nas znao dati kompliment - onak sa „štihom“. Od srca je molio za svoje najvoljenije, svoje sinove i za svakog od nas u zajednici, posebno kada je netko bio u bolesti, teškoćama, tuzi. Znao je biti prijatelj ...

Bio je iskreno zahvalan i sretan za svaki dar poklonjene pažnje, a svako je naše druženje bilo ispunjeno pjesmom iz Tomekovog poznatog repertoara.

Corona je napravila pauzu u njegovim dolascima, pa kada smo ga nakon dužeg vremena vidjeli, primijetili smo da njegovo zdravstveno stanje nije najbolje, ali naš Tomek tome nije pridavao značaj. Iako teško i ozbiljno bolestan, ipak je ustrajao u dolascima u Zajednicu. Posljednji njegov dolazak bio je pravo čudo, jer je zdravstveno bio jako loše.

Kada je saznao dijagnozu, zadržao je mir i pouzdanje u Boga.

Svatko od nas pamti neke trenutke provedene u zajedništvu s njim; riječi molitve, zvukove gitare, osmijeh, blagost, a najviše od svega štovanje Krvi Kristove i njegove dolaske na pobožnost koje nikada nije propuštao. Znao je reći: „da me i misionari potjeraju ja ću svejedno doći“. Toliko je ljubio ranjenog Isusa i Njegovu Krv ..

Mir – utihnuli su stihovi, molitva krunice, zvukovi gitare, riječi i smijeh ..

Hvala ti dragi Tomek što si nam ostavio neizbrisiv trag ljubavi, požrtvornosti, ustrajnosti i pouzdanja u Gospodina i Njegovu prolivenu Krv, u kojoj uvijek možemo pronaći sve što je utihnulo s tobom.

Počivaj u miru i moli za nas, a mi molimo za tebe.

ZKK Zagreb

Sjećanje na Emiru Marković

U petak 16.12.2022. pošla je na put u Očev dom da tamo slavi Božić naša voljena sestra Emira Marković, rođena Kovačević. Sastranjena je 19.12.2022. na Lovincu u Splitu. Rođena na blagdan Gospe od brze pomoći; 08.01.1953. godine, u Žrnovici kod Splita. Bila je član Zajednice Krvi Kristove od 26.02.2006. godine, u župi Marije Pomoćnice kršćana - Kman, gdje je služila kao doanimatorica. 2012. godine postaje drugi biskupijski animator Splitsko-

Makarske nadbiskupije. Gospodin nas je svojom providnošću povezo u Zagrebu u Misijskoj kući prije hodočašća naše Zajednice u Rim 2008. godine. Bila je osoba koja ti već kod prvog susretu osvoji dušu bez da se nametne, od onih osoba koje neće neprestano vagati što u odnosu dobiva, a što gubi. Jednostavna, tiha nenametljiva čije riječi nisu prazna razbacivanja, u čijem pogledu nije bilo skrivenih namjera. Darovana mi je da s njome prođem dio života kao istinske prave sestre, da podijelimo radosti i tuge i da olakšamo jedna drugoj one teške trenutke. „Provodite život u jednostavnosti i u svetom predanju Bogu“, kako nas sv. Gašpar uči. Tako je i Emira u skrovitosti, požrtvovno provodila vrijeme u klanjanju za nerođene, za naše svećenike i hodeći k bolesnima, napuštenima i potrebnima, ne zaboravljajući ni svoju djecu: Tamaru, Tomislava, Ivanu i unučad. Kada je prije dvije i pol godine doznala dijagnozu; tumor koji nije operabilan, rekla je : „Sad idem na slijedeću stepenicu sa svojim križem kojeg nosim zajedno sa mojim Gospodinom i nije mi težak.“ Takva je bila Emira. Škola života i škola evanđelja nikada ne završavaju, čak ni onda kada nas više nema. I tada ostajemo dio nečijeg života dio nečijeg sjećanja. Ostala je živjeti u onima kojima za života nije bila teret, nego podrška. Nama je utjeha što ćemo pamtit i njenu ljubav. Nenametljiva i tiha kao rosa. Rosite nebesa odozgo i oblaci daždite pravednošću za dušu naše sestre Emire. Hvala ti sestro draga, čekaj nas u krilu Očevu i u Srcu Onoga kojega si toliko ljubila.

Živi Kalež. Okružnica katoličkog pokreta "Zajednica Krvi Kristove"

S dozvolom crkvenih vlasti. Glavni urednik: p. Ilija Grgić

Uredništvo: p. Davor Lukačević. p. Stjepan Horvat

Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

tel: 00385/1/4500130

faks: 4500134; e-mail: info@cpps.hr; internet: www.cpps.hr

ISSN 1426-3920; Grafičko oblikovanje: Blaženka Matic

Narudžba: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

Cijena: Godišnji prilog za naše troškove 22 €.

Neka velikodušnost jednih pokriva nedostatak drugih!

Žiro-račun: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, Zagreb

Br. računa: 2360000-1101474800

Za inozemstvo: SWIFT: ZABHR2X

IBAN: HR6223600001101474800

BANKA: Zagrebačka banka, Paromlinska 2, 10 000 Zagreb

